

Sygn. akt I CSK 4354/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W. (poprzednio K. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością)
przeciwko G. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 16 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 22 lutego 2022 r., sygn. akt I AGa 323/20,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie na jego rzecz od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona powodowa K. spółka z o.o. z siedzibą w W. (obecnie: E. Sp. z o.o. z siedzibą w W.) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej G. sp. z o.o. w P. ostatecznie kwoty 168 890,19 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych. Wyrokiem z 15 września 2020 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 318,60 zł., umorzył postępowanie co do kwoty 27 410,19 zł. wskutek cofnięcia pozwu oraz oddalił powództwo w pozostałej części. Po rozpoznaniu apelacji powoda, Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z 22 lutego 2022 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ponad kwotę nim zasądzoną, zasądził dodatkowo od pozwanej

Spółki na rzecz strony powodowej kwotę 141 480 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych. Strona pozwana wniosła skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podniosła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie art. 471 k.c. polegające na wadliwym przyjęciu, że pozwana nie wykazała wszystkich przesłanek własnego roszczenia odszkodowawczego przedstawionego do potrącenia z roszczeniem dochodzonym w tej sprawie przez powodową Spółkę. Sąd Apelacyjny błędnie przyjął, że wierzyciel (tu: strona pozwana) w przypadku, w którym doznana szkoda przybiera postać *damnum emergens* (w relacjach producent produktu końcowego – dostawca komponentu) powinien wykazać, że był zobowiązany do sprzedaży produktu końcowego po cenie, którą skalkulował uwzględniając koszt zakupu komponentów w wysokości uzgodnionej z dłużnikiem, lecz wskutek konieczności zakupu droższych

komponentów odnotował niższy zysk. Według skarżącego, szkoda powstała po jego stronie w wyniku niewykonania zobowiązania przez powoda miała charakter szkody rzeczywistej w wysokości 141 480 zł., ponieważ aktywa pozwanej zmniejszyły się o tę właśnie kwotę (o tyle pozwany wydał więcej na komponent niezbędny do produkcji).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Strona skarżąca nie spełniła przedstawionych wyżej wymagań. Skonfrontowanie argumentacji przedstawionej we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z motywami wyroku Sądu Apelacyjnego nie potwierdza tezy strony pozwanej o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Nie ma zwłaszcza podstaw do zakwestionowania - jako oczywiście nieprawidłowej - dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej ustalonych faktów na gruncie art. 471 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 361 § 1 i 2 k.c. polegającej na przyjęciu, że strona pozwana nie wykazała, aby odniosła szkodę na skutek niewykonania zobowiązania przez powoda. Ta ocena została bowiem osadzona na poczynionych w sprawie ustaleniach faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Apelacyjny miał na względzie okoliczność, że strony łączyła ramowa umowa dostawy, a niewykonanie zobowiązania przez stronę powodową polegało na niedostarczeniu pozwanej Spółce ustalonej liczby szklanych pojemników, stanowiących półprodukt do produkcji zniczy, sprzedawanych następnie przez stronę pozwaną jej kontrahentom. W takiej sytuacji, nie ma podstaw do zakwestionowania - jako

oczywiście błędnego - stanowiska Sądu Apelacyjnego, że szkoda strony pozwanej miała postać utraconych korzyści, zaś w celu jej udowodnienia strona pozwana winna wykazać, że na skutek zakupu droższych komponentów odnotowała niższy zysk z transakcji, ponieważ była zobowiązana do sprzedaży zniczy po cenie, którą skalkulowała, uwzględniając uzgodniony z powódką koszt zakupu od niej przedmiotowych pojemników. Przedstawiona we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania argumentacja kwestionująca stanowisko Sądu Apelacyjnego, że tak rozumianej szkody strona pozwana nie wykazała, stanowi wyłącznie polemikę z dokonaną przez ten Sąd oceną dowodów i poczynionymi ustaleniami faktycznymi, podczas gdy zarzuty ich dotyczące nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Wniosek strony powodowej o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego nie mógł zostać uwzględniony jako spóźniony. Pismo określone przez stronę powodową jako „odpowiedź na skargę kasacyjną” zostało złożone po upływie terminu wskazanego w art. art. 398⁷ § 1 k.p.c. (odpis skargi kasacyjnej doręczono stronie powodowej 13 czerwca 2022 r. - k. 324 akt, a pismo zostało nadane w urzędzie pocztowym 29 czerwca 2022 r. - k. 335) i nie wywołuje skutków odpowiedzi na skargę kasacyjną w zakresie kosztów postępowania kasacyjnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120).

